

Az árulót ne keresd sem a falak erejében, sem pedig a védők lelkében.

Dobónak igaza volt abban, hogy a csatában nem feltétlen a létszám, a felszereltség és a felkészültség a döntő. Legalább ilyen súllyal esik latba az elszánt elvszerűség. A várvédők igazságának másik eleme, hogy az árulókat azonnal ki kell vonni a rendszerből. Így van ez a politikában is. Hegedűs hadnagy kivégzése Egerben, 1552-ben nem az árulón ejtett véres bosszút jelképezte, hanem azt, hogy az életet jelentő győzelmet erősen megkérdőjelezheti az egység hiánya. A harcnak része a vereség lehetősége is, de aki nyer, az mindent visz és élni fog. Az áruló viszont a kirekesztettséget választja akkor is, ha az életét megtarthatja. Felajánlkozását elfogadja az ellenség, de a csatákat követően, a béke idején már semmibe veszi. Aki egyszer az árulás útjára lépett, már soha sem tud visszakapaszkodni, mert nem bízik benne senki. Új gazdája szemében is erkölcsi hullává válik, még akkor is, ha cselekedetével előnyt szerzetta nyertesnek.

Az elmúlt korok egyszerű tétele mintha a XXI. században, az egyes politikai alakulatokban, már nem lenne követelmény. Az árulás és annak következményei ezekben a körökben már nem váltanak ki rosszallást. Az árulást csupán valamiféle módszertani kérdésként kezelik. Amolyan taktikai segédletnek, ügyes elhajlásnak. Olyan időszakos azonosulásnak, amelyre szükség van a politikai váltáshoz. Operatív viselkedési forma – mondják az érintettek és az őket felhasználók. Példaként álljon itt az Egyesült Államok 2020-as elnökválasztási kampánya és persze a végeredménye. Donald Trump bukásának okait izgalmasabbnál izgalmasabb elemzések boncolgatták és boncolgatják megállapítva, hogy égbekiáltó csalásokat követtek el a Demokrata Párt játékmesterei. Kevés hangsúly kapott és kap azonban a belső árulás, és annak a választás végeredményére gyakorolt hatása.

Donald Trumpot elnöksége négy éve alatt folyamatos gáncsoskodások gyengítették megpróbálva őt hiteltelenné tenni. Ezen idő alatt lett politikai terminus-technicus a „nyíltáruló” kifejezés, mint eddig nem ismert minősítés. Eredetileg ugyanis, az áruló összeesküvést sző, miközben életét védve, álcázza is a tettét. Mára viszont eltűnt a szégyenérzet és a megtorlástól való félelem. Eger várának árulójával a legkeményebben számoltak le. Ha ugyanis elnézik egynek, mások is próbálkozhatnak, miként ezt Amerikában láttuk.

Az a szomorú, hogy a „nyíltárulás” megjelent földrészünkön, és a hazánkban is. Egyeseket a sértettségük tesz árulóvá. A politikai bosszú többféle alakot képes öltetni, de az árulás álarcában sosem tűnhet fel, még valaha volt akadémiai elnökök alakjában sem. Egyszerűen azért sem, mert a politikai bosszú nem lehet alpári, miután az, a szellemi kihívások egyike. Semmiesetre sem piaci kofák hisztije, főleg nem az árulkodás formavilága. Az egyéni érdeknek a társadalmi biztonság kárára történő érvényesítése, politikai bűncselekmény! Ez viszont megtorlásért kiált. Bármilyen is az ítélet ilyen ügyekben, az érintett a politika szemétdombján végzi, ahogy az árulók esetében ez az egyetlen és egyedüli elfogadható következmény.

Az állami hivatalnokok – beleértve a rendvédelmi szervek vezetőit és állományát is – kormányhoz való hűsége, két dolgot jelent. Egyfelől: a mindennek fölötti, szakszerű munkavégzést -, amelynek nem lehet gátja az ideológiai nézetkülönbség -, mert a szakmaiság, a nemzet érdekében becsület és tisztesség dolga. A másik alaptétel pedig az árulás bármely formájának az elutasítása. Arról nem is beszélve, hogy lehet-e a kenyéradó gazdád az

ármánykodásod célpontja? Aki nem ért egyet egy politikai, kormányzati iránnyal - amihez joga van - adja vissza a menlevelét, ami az egyetlen becsületes megoldás az ilyen helyzetben.

2020-ban Trump csapatának nagyrésze -, önmagát erkölcsilegfelmentve, elvi okokra hivatkozva lett elárulója az Egyesült Államok Elnökének, hála a Demokraták által kézben tartott sajtó mesterkedéseinek. A „haza minden előtt” igazsága torzult ezzel az álságos megoldással. Trumpot legyőzték, mert nem értette, vagy nem merte elfogadni a történelemből ismert nagy hadvezérek árulókkal szembeni következetes döntéseit. A tanulság pedig az, hogy mindenki veszít, aki az emberi természet vadhajításait nagyvonalúan eltűri, pláne lesajnálja. Tetszik vagy nem, Amerika arra is példa, hogyan lehet szétverni egy virágzó társadalmat tulajdonképpen a hatalom következtelenségével. A felelősség nem a hatalom mindenáron való megtartásában jelenik meg, hanem a megszokott élet folytatásának szavatolásában. Ha ugyanis, egyszer már sikerül eltorzítani a dolgokat, és nem volt miatta megtorlás, akkor ez bármikor megismétlődhet az alapérték nélküli világban. A biztonság és bizalom elveszejtése folyamatos válsághoz vezet, ami jónéhány országban már ma is napi valóság.

Az intő jelek egyike a szolgálalkúen mosolygó lakájok képessége az árulásra. A jelenség szándékos „félreértése” a múltban is melegágya volt a történelmi tévedéseknek, bukásoknak. Ráadásul, korunkban egyre támadóbban tör előre a normalitás és a rend tagadása, és veszítjük el a biztonságba vetett hitünket. Mert nem merjük felismerni, hogy végtelenül egyszerű a védekezés mindezzel szemben. Az árulást semmilyen okból sem tűrhetjük el, hiszen ez hitehagyottá teszi a társadalmat. A törvények alkalmazkodást, az adott szó viszont állandóságot jelent egy nemzet életében. Aki elfogadja egy áruló segítségét, bűnrészes és számíthat rá, hogy hasonlóan végzi: kirekesztett lesz.

„...a falak ereje nem a kőben vagyon, hanem a védők lelkében”

/ Gárdonyi Géza: Egri csillagok /

A 2022-es magyar parlamenti választás előtt érzékenynek kell lennünk mindara, ami a tengeren túl, Amerikában történt, és ahogyan történt. A hazai választási harc összecsapásaira készülők hibák sokaságát fogják elkövetni, ha nem veszik figyelembe az íratlan szabályokat. A támadók -, a hatalmat megszerezni akarók -, erkölcsi leértékelődésre számíthatnak, ha a kormányon lévők soraiból kikerülő árulókra építenek. A kormányerőkből pedig politikai halott lehet, ha eltűrik soraikban az árulókat.

Földi László